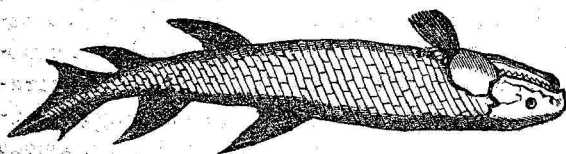
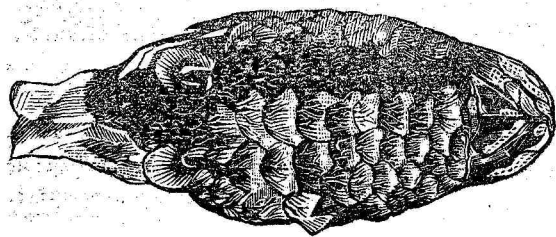

λύος λευκοφαίου, μετεβλήθη εἰς ἐρυθρὰν καὶ ὠνομάσθη ἐκ τούτου ἐρυθρὸς ψαμμίτης.

Εἰς τὸ στῶμα τοῦτο ἀπαντῶνται κατὰ πρῶτον ἀπολιθώματα χερσαίας βλαστήσεως καὶ ἐν ποσὶν ἰχθύων. Ἐκ τούτων δὲ συμπεραίνεται ὅτι τὰ χερσαῖα φυτὰ πρέπει νὰ ἦσαν κατ' ἀρχὰς λίγα καὶ μικρά, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἠῤῥησαν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκτασι καὶ ἀπετέλεσαν ἔκτεταμένα δάση, τὰ ὁποῖα κατόπιν ἐσχημάτισαν τὰ ἀνθρακοφόρα στρώματα. Οἱ ἐνσπόν-

Ἰχθύες τῆς Σιλουριανῆς ἐποχῆς.

δυλοῖ ἰχθύς οἱ χαρακτηρίζοντες τὸ τῶμα τοῦτο πρέπει νὰ ἦσαν πολυάριθμοι, διότι ἀνεκαλύφθησαν μέχρι τοῦδε περὶ τὰ 150 εἶδη αὐτῶν.

Οἱ ἰχθύς τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὡς μαθαίνομεν ἐκ τῶν ἀπολιθωμάτων αὐτῶν, διέφερον εὐσιωδῶς τῶν σημερινῶν ἰχθύων κατὰ τὴν μορφήν, διότι ἀντὶ τῶν κερατίνων λεπίων τῶν σημερινῶν ἰχθύων, ἐκεῖνοι ἦσαν χονδρῶδεις περιβεβλημένοι ὑπὸ ἰσχυρῶν ὡστεωδῶν ὑμένων ἐν εἰδει πλακῶν. Τὰ πρῶτα εἶδη τῶν ἰχθύων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τρόπον τινὰ τὴν γέφυραν τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τῶν κεφαλοπόδων εἰς τοὺς εὐσπονδύλους ἰχθύς, ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς ἐκεῖνα, ὅσον ὅμως προβαίνομεν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ στρώματος τούτου, ἥ, τε μορφή καὶ τὸ σχῆμα ἀποκλίνουσι πρὸς τοὺς ἰχθύς, ὥς οὐ ἐπὶ τέλους ἔχομεν αὐτοὺς τοὺς ἰχθύς.

Τὸ στῶμα τοῦτο τοῦ ἐρυθροῦ ψαμμίτου ἔχει πάχος περὶ τὰς 9,000 ποδῶν.

(ἀκολουθεῖ)

«Ἀφίερνε τὸ ἔργον σου εἰς τὸν Κύριον, καὶ αἱ βοῦλαι σοῦ θέλουσι στερεωθῆ.» (Παροιμ. ιστ'. 3)

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου, ἡ Ἰσαβέλλα ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται περισσότερον καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ συναναστροφάς, αἵτινες καθίστων τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν ἀριστοκρατῶν τῆς Σεβίλλης. Αἱ πύλαι τῆς οἰκίας τοῦ ἀδελφεῦ τῆς ἔμενον ἔκτοτε ἀνοικταὶ καὶ δὲν εὗρισκε πλέον καιρὸν νὰ κάθηται μόνη εἰς τὸν κῆπον, ἐργαζομένη ἢ ρεμβάζουσα ὑποκάτω τῶν ἀρωματικῶν δένδρων. Ἡ μεταβολὴ αὐτῆς τοῦ βίου δὲν ἦτο πολὺ εὐχάριστος εἰς αὐτήν, διότι ἡ ἰδιοσυγκρασία τῆς ἀπέφυγε τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀέναον κίνησιν, αἱ δὲ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἐμμανουὴλ ἐξήρχετο μετ' αὐτῆς εἰς τὸν περίπατον κατὰ τὴν ὕσιν τοῦ ἡλίου, ἦσαν δολίγαι. Ἐσπέραν τινὰ οἱ δύο ἴσταντο ἐπὶ μιᾶς τῶν γεφυρῶν, βλέποντες πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Γουαδαλκουεβέρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑψώνετο τὸ σκοτεινὸν φρούριον τοῦ Τριάντα.

«Κατοικοῦν ἀκόμη ἱππῶται εἰς τὸ φρούριον ἐκεῖνο;» ἠρώτησεν ἡ Ἰσαβέλλα.

«Ὅχι ἱππῶται,» ἀπεκρίθη μετὰ δυσκολίας ὁ Ἐμμανουὴλ, — «ἀλλὰ φυλλακισμένοι. Ἡ Ἰερὰ ἐξετάσις ἔχει τὸ δικαστήριον τῆς ἐκεῖ.»

Ἡ νέα ἔγεινεν ὠχρὰ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο.

«Εἶναι λοιπὸν ἀληθινὰ ὅσα λέγει ἡ Θηρέσα περὶ τῆς Ἰερᾶς ἐξετάσεως;» ἠρώτησεν «ἐὰν ἔχη οὐ», πόσον τρομερὸν μέρος πρέπει νὰ ἦναι!»

«Τρομερὸν μὲν, ἀλλ' ἀναγκαῖον,» — ἀπεκρίθη ὁ Ἐμμανουὴλ. — «Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν Ἐξετάσις, ἡ αἰρεσις καὶ ἡ ἀναρχία ἤθελον περιπατεῖ ἐλευθέρως ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Σεβίλλης. Χάρις ὅμως εἰς τοὺς τρόμους τῆς καὶ τὸ ἄγρυπνον τοῦ καρδινάλιου Βαλδὲς καὶ τῶν βοηθῶν του, τοιαῦτα πράγματα δὲν ὑπάρχουν.»

«Εἶδον ἐνίοτέ τινας τῶν βοηθῶν ἐκείνων;» ἡ Θηρέσα μοι ὠμίλησε πολλάκις περὶ αὐτῶν, καὶ λέγει ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοὺς φοβοῦνται περισσότερον ἀπὸ αὐτὸν τὸν καρδινάλιον Βαλδὲς.»

«Ἰδὲ, ἐκεῖ πορεύεται εἰς ἐξ αὐτῶν,» εἶπεν ὁ Ἐμμανουὴλ, δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς μορφήν τινα, ἥτις διήρχετο τὴν ὁδόν. Ἡ ἀδελφὴ του ἐστράφη καὶ διέκρινε μὲ φρίκην τὰ μελανὰ ἐνδύματα καὶ τὴν μεγάλην προσωπίδα τοῦ κατασκόπου τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως. Πολλάκις καθημένη εἰς τὸν κῆπὸν τῆς εἶχεν ἰδεῖ τοὺς ἀνθρώπους τούτους διαβαίνοντας, οὐδέποτε ὅμως πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης εἶχεν ὑποπτευθῆ τὸ ἀληθὲς τῶν ἔργων. Ἦσαν κατὰσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, γνωρίζοντες πάντα πολίτην τῆς Σεβίλλης, γνωρίζοντες ὅμως ὑπ' οὐδενός, ἦσαν δὲ συνοικειωμένοι κατὰ βάθος μὲ τὰ σκοτεινότερα

μυστήρια, αὐτοὶ ὁμῶς κεκρυμμένοι ὑπὸ ἀδιάρρηκτον πέπλον σκότους. Τὸ ἔργον τῶν δὲν ἦτο νὰ ἀνιχνεύωσι τοὺς κακούργους ἢ τοὺς ἀσελγεῖς, ἀλλὰ νὰ συλλαμβάνωσι πάντας τοὺς ἀπὸ τὴν μητέρα Ἑκκλησίαν ἀποστάντας, καὶ ἀκόμη ἐκείνους, ὅσοι εἶχον καὶ κατ' ἐλάχιστον ὑπερασπίζοντο δόξας ἐναντίας τῶν τῆς Παπικῆς Ἑκκλησίας. Ταῦτα πάντα ἡ Θηρεσία εἶχεν ἐξηγήσει εἰς τὴν κυρίαν τῆς ἡ Ἰσαβέλλα ὁμῶς τότε μὲν ἠκροάσθη τῶν λόγων τῆς ἀδελφῶς, τώρα ὁμῶς, καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠκολούθουν τὴν μαύρην ἐκείνην μορφήν, διαβαίνουσιν ἀνευ κρότου, ἡσθάνθη τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς ἐγγίζουσιν αὐτήν, αἱ λέξεις τῆς θεραπαίνης τῆς ἐπανήλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς, καὶ ἡ καρδιά τῆς ἡσθάνθη βάρος, συλλογισθεῖσα ὅτι ἐὰν ἐπέμενεν εἰς τὰς θρησκευτικὰς τῆς δοξασίας, ἐὰν ἐξηκολούθει νὰ ἀναγινώσκη τὴν ἀγαπητὴν τῆς Γραφὴν, ἐὰν δὲν ἐσυμμορφόνετο μὲ τὰς ἱεροπραξίας τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, ἴσως, μίαν ἡμέραν, μορφή τις καθὼς ταύτην τὴν μυστηριώδη καὶ φοβεράν, ἥτις εἶχε ἀφανισθῇ εἰς τὴν ἥδη σκοταζομένην ὁδὸν, ἤθελεν ἀκολουθήσει αὐτὴν καὶ κατασκοπεύσει ἀκόμη καὶ αὐτὰς τὰς κρυφίας πράξεις τῆς, παραδώσει δὲ αὐτὴν εἰς μίαν τῶν μονήρων καὶ τρομερῶν εἰρηκτῶν ἐντὸς τοῦ φοβεροῦ Τριάνα. Ἡ Ἰσαβέλλα, καίτοι φύσει γενναία, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλογισθῇ τοιαύτας συνεπείας ἀνευ τρόμου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον ἥδη ἀνοιχθῇ, ὁ δὲ θαυμασμός, μὲ τὸν ὅποιον κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀκροασθῇ τῆς Θηρεσίας, ἀντικατεστάθη ὑπὸ αἰσθηματος φόβου.

(ἠκολούθει)

ΚΟΙΝΗ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ

Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἔγραψεν εἰκοσι περίπου ὁμιλίαις κατὰ τῆς βλασφημίας, διὰ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς βαρύτητος τῶν ἀποδείξεων του, μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἔξις αὕτη εἶναι ἀνόητος, ἀλλ' ὁμῶς λίαν δύσκολος νὰ παραιτηθῇ — λίαν παράλογος, καὶ ὁμῶς γενικὴ εἶναι δὲ ἐπίσης ἀνίατος καὶ ἀνεπικερδής, διότι κατ' ἀρχὰς μὲν ἀρχεται διὰ τῆς μωρίας, αὐξάνει διὰ τῆς χρήσεως καὶ τρέφεται διὰ τῆς ἀθηρησίας καὶ τῆς περιφρονήσεως τοῦ Θεοῦ. Βεβηλώνει τὰ ἁγιώτατα πράγματα, ἀναμιγνύουσα βόρβορον μετὰ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ μετὰ ἀνοσιῶν καὶ μηδαινοτήτων, πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ἀσελγειῶν. Καταβιάζει τὰ ὑψίστα καὶ καθαρώτατα πράγματα εἰς τὰς κατωτάτας καὶ ἀσχημοτάτας σχέσεις, καὶ σύρει τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ εἰς τοὺς δρόμους. Μεγαλειτέρα ἀσέβεια ταύτης δὲν ὑπάρχει τοῦ νὰ μεταχειρίζεται τις τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶ-

σαν ἀνόητον ὁμιλίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ σκεπάσῃ δι' αὐτοῦ, τὴν ἀδυναμίαν τῶν λόγων του. Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσον ἅγιον, τόσον ἱσχυρὸν, ὥστε σχίζει ὅρη, ἀνοίγει τὰ σπάγγα τῆς γῆς, ἐκβάλλει δαιμόνια, κάμνει τὴν κόλασιν νὰ τρέμῃ καὶ τὸν οὐρανὸν νὰ χαίρῃ. Εἶναι ἡ ἰσχύς μας καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη μας, τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας μας, καὶ ἡ ἐξασφάλις δλων μας τῶν ἐλπίδων ἃς ἐνθυμώμεθα λοιπὸν ταῦτα πάντα, καὶ ἃς μὴ προφέρωμεν αὐτὸ εἰμὴ μετὰ σεβασμοῦ, συαισθανόμενοι τί εἴμεθα ἡμεῖς καὶ τί δηλοῖ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

ΟΙ ΕΝ Τῷ ΖΩΟΛΟΓΙΚῷ ΚΗΠῳ
ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΠΘΗΚΕΣ

Ἐν τῶν διασκεδαστικωτάτων θεαμάτων, ἰδίως διὰ παῖδια, εἰς τὸν μέγαν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου εἶναι καὶ τὸ μέρος, ὅπου φυλάττονται οἱ πίθηκοι.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν δεικνύει ὀλίγα μόνον εἶδη ἐκείνων, τὰ ὅποια τηροῦνται καὶ τρέφονται ἐκεῖ.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι διασκεδάζουσι μεγάλως θεωροῦντες τὰ παιγνίδια τῶν πιθήκων, τὴν πανουργίαν, τὴν δεξιότητα καὶ τὸ εὐρέθιστον αὐτῶν οἱ μικρότεροι αὐτῶν εἶναι καὶ οἱ ἀστείτεροι. Πολλὰκις παραφυλάττουσιν, ἐνῷ οἱ μεγαλειτεροι ἔχουσι τὴν προσοχὴν τῶν ἐστραμμένην εἰς τι μέρος καὶ τότε πηγαίνοντες σιγὰ ἐκ τῶν ὀπισθεν συλλαμβάνουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς οὐρᾶς καὶ τοὺς δίδουν μίαν καλὴν δγκυματίαν, ὥστε τοὺς κάμνουν νὰ φωνάζουν ἀπὸ τὸν πόνον· ἀμέσως δὲ πηδοῦν ὡς ἀστραπὴ εἰς τὰ ἄνω τοῦ κλωβίου διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ δαγκασθέντος, καὶ συνήθως μὲν κουράζουσι τὸν διώκτην των, ὥστε παύει τὴν καταδίωξιν, καὶ κατερχόμενος κατακλίνεται ἐπὶ τοῦ ἀχύρου κυττάζων μὲ τὸ ἦμισυ τοῦ ὀφθαλμοῦ του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἵσταται ὁ μικρὸς ἐχθρὸς του, καὶ καιροφυλακτῶν, ἂν πλησιάσῃ, νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ τοῦ δώσῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του! Ἐνίοτε δυὼς διωκόμενος βλέπων ὅτι δὲν δύναται νὰ διεκφυγῇ τῶν χειρῶν τοῦ διώκτου του καταφεύγει εἰς τὴν προστασίαν ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων, ἐν βλέμμα τοῦ ὁποίου πρὸς τὸν διώκτην φέρεται εἰς πέρας τὴν καταδίωξιν, καὶ οὕτως ἀποκαθίσταται ἡ τάξις!

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ πίθηκοι διασκεδάζουσι μὲ τοὺς ἐπισκεπτομένους· διότι φιλοδωροῦνται μὲ διάφορα πράγματα ὡς λ. χ. μῆλα, σῦκα, καρῦδια, γλυκύσματα, καὶ ἄλλα. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ἓν εἶδος, τὸ ὅποιον ἐκατέρωθεν τῆς κοιλότητος στόματος ἔχει σάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐνα-